

Yaz Mektubu

15 Temmuz'da yaşadıklarımızı daha evvel birisi bize fantastik bir hikâye olarak anlatsaydı ve sonunda da, "Bir gün bu ülke böyle bir hâdise yaşayacak", deseydi ona sadece gülerdik. Gülmekle de kalmaz, bu kadar saçmalayan bir adamı bir an önce başımızdan savmaya bakardık, dediklerini tartışmazdık bile...

Hattâ o kadar ki, bildiğimiz, yaşadığımız, gördüğümüz "klasik" darbelerden birinin yapılacağına dahi ihtimâl veren herhangi bir kimseyi ciddiye alıp da dediklerini can kulağıyla dinleyecek olanlar aramızda herhalde yüzde bir filân ancak çıkardı. Bizler, kahir ekseriyetimiz, neredeyse hepimiz, "Darbeler veya müdahaleler devri kapanmıştır, en son 12 Eylül'cülerin ve 28 Şubat'çıların da hâkim karşısına çıkarıldıkları bir Türkiye'de bir daha akli başında hiç kimse böyle bir şeye teşebbüs edemez" diye düşünmüyor muyduk?

Bırakın 27 Mayıs'ı, 12 Eylül'ü yahut 60'ların başlarındaki Talât Aydemir kalkışmalarını, 28 Şubat gibi bir "post-modern" müdahaleye bile ihtimâl vermezken başımıza 15 Temmuz gibi bir "fâciâ" nasıl geldi?

Önümüzdeki en az 30 sene bu suâlin cevabını aramaya devam edeceğiz. Kimse zannetmesin ki, bu hâdise içimizdeki "sapkın" bir cemaatin canı "hain" olmayı çektiği için dışarıdaki "düşman"la işbirliği edip devlet ve memleketimizi ele geçirmeye kalkışmasından ibârettir!

İlk önce "doğru suâller" sorarak düşünmeye başlamak zorundayız.

Pensilvanya'da oturan hasta ruhlu ve kibir heykeli "yüzü gözü dönmüş meddah" başta olmak üzere, kendilerini onun "havârî"leri gibi gören üst ve orta kademedeki avenesinin tamamı bu topraklarda doğup büyüdüğüne göre, ilk mantıklı suâlümüz şu olabilir: Biz cemiyyet ve memleket olarak bu kadar orta zekâlı "psikopat"ı nasıl yetiştirdik? Başka bir ifâde ile (alt kademedeki senpatizan ve hakikaten "saf" yahut sâfiyetli unsurları bir tarafa koyarak) bu zümrenin sergilediği melânete bakınca, "Bu **Kur'an'sız, Peygamber'siz, hâsılı İslâm'sız Müslümanlık** bin senelik İslâm toprağında nasıl yeşerdi", diye sormadan edebilir miyiz?

Ya kandırılmışlığımız, aldatılmışlığımız? Hepimiz yahut bir çoğumuz az veya çok aldatıldık. Bu nasıl oldu, bizler kendimizi açıkça söylemesek de çok akıllı, zekî, bu tür mevzu ve meseleleri iyi tahlil eden insanlar olarak görürken nasıl böylesine kandık, kandırıldık?

Galiba –ve bendeniz dâhil–, uzun zaman hiç birimiz kötülüğün bu mertebesini ne akıl edebildik, ne de tasavvur edebildik... Bu topraklar bu habîs "örgüt"ten daha yalancı, daha müfterî, daha mürâî, daha münâfık, daha dessâs, daha nâmert ve "dindaşı"na, "soydaşı"na karşı bundan daha zâlimini, hâsıl-ı kelâm daha "kötü" sünü henüz görmediği için aldatılanları da bir ölçüde anlamak lâzım.

Uçurumun kenarından döndükten sonra şuurumuz yeni açılıyor, yeni yeni uyanıyoruz. 2008'de "Ergenekon" kepezeliğiyle başlayan tahkikat, tevkifât ve mahkûmiyet kampanyalarına bakarak geldiğimiz nokta kısaca şöyle bir şeydi: Fethullah Gülen, 28 Şubatçıların akılsızlıkları ile "buradan itilip, oradan da çekilerek" Amerika'ya "kaçtı", "kaçırıldı"; sonra ise Amerika'nın elinde önce "rehine", ardından "esir" mevkiine düştü; bilahare de tecrid edilerek burada olup bitenler hakkında sahih havadis ve malûmat edinmesine imkân verilmeyen bu "zavallı adam"(!) onların elinde oyuncak ve emellerine "âlet" oldu. Burada "ne istedilerse verilen" adamlarının da –bilumum İslâmcı ve ehl-i tarîk unsurlarda olduğu gibi– kursaklarındaki asker, ordu ve devlet "alerji"sini mübalâğa ederek Türkiye'nin "güvenlik" cihazını felç ettiğini, müessese olarak Ordu'ya zarar verdiğini, bu yönü ile de Orta-Doğu'da-

ki muhtemel gelişmeler karşısında –bu Bölgede çok güçlü ve karizmatik bir orduya sahip olması gereken– Türkiye’yi Batının talep ve projeleri karşısında zaafa uğrattığını filân düşünüyorduk. Böyle bir değerlendirmenin ifâde ettiği kötülük az bir şey midir? Değildir elbette, ama keşke bu hâin zümrenin melânet ve musibetleri bundan ibâret ve bununla kalsaydı. Bundan da öte, bunun bile çok fevkinde bir fenalıkla karşı karşıya olduğumuzu, maalesef 15 Temmuz’da ve ardından gelen ifşâat ve malûmatla öğrendik.

Gelgelelim, 15 Temmuz’daki “büyük kötülüğe” dâir belki de en büyük gaflet ve hatâmız bu tahribât ve hıyânet hareketinin **doktrinal mâhiyet ve zemini** üzerinde esaslı ve köklü bir sorgulamayı akıl edip, mühimseyip vakitlice dikkatlere getiremeyişimizdir. Elbette ki “getirenler” de vardı, fakat –dürüst olalım– biz onları dinleme, anlama ve ciddiye alma fehmini, ferâsetini ve basîretini gösteremedik.

İşte elinizdeki sayıda o “**doktrinal mâhiyet**”i, Kur’anî ilimlerin ülkemizdeki otoritelerinden Sayın **Mustafa Öztürk** ele alıyor. **Öztürk**’ün yazısını okuyunca, Kur’an ve Efendimizin vaz’ettiği Müslümanlığın “Gülen’ci akâid” içinde, bizzat Gülen eliyle ve Gülen’in Cemaati nezdinde hayli “tahrifât” a uğratıldığını farkediyoruz.

Kendisine “**hizmet**” sıfatını yakıştıran bu “**tahrifât, tahribât ve hıyânet**” hareketi gökten zenbille inmediğine, “ithalât” değil, “yerli imalât” mahsûlü olduğuna göre, bu “istihsâl”i mümkün kılan “tohum, toprak ve iklim şartları”, daha kestirme bir ifâde ile 15 Temmuz fâciâsının zihni, tarihî ve kültürel “**zemin**”ini de yine iki esaslı otoritenin kaleminden okuyacaksınız: Sayın **Sönmez Kutlu** ve **İlhami Güler** büyük bir cesâret ve aynı zamanda liyâkatle bu zemine ışık tutuyorlar; “yara”ya neşter vuruyorlar. Anlıyoruz ki “yara”mız esasen “içeri”de ve çok da “derin”de. Asırlarca öncesinden ekilmiş ârızalı “tohum”larda da yanlış sürülmüş “toprak”da da “iklim”de de problem olduğunu artık kabûl etmeliyiz.

Ülkemizin son yıllarda yetiştirdiği en dikkatli ve titiz târihçilerden olan **Y. Hakan Erdem**, “Cemaat patolojisi”nin muhtelif “katman”ları arasında çok düşündürücü bir gezintiye çıkarıyor bizi. Bu “katman”lar arasında, Gülen’in 17 yaşındaki kendinden menkûl “müftü adaylığı”(!)ndan tutun da 15 Temmuz sonrasındaki mürâî “Mektub”una kadar bütün serencamını izleyerek hem târih, hem de sosyoloji ve psikoloji disiplinleri eşliğinde dolaşırken, Sayın **Erdem**’in “argümantasyon”unda aynı zamanda mistik–politik bir fraksiyonun gelişim seyirinin nasıl ele alınması gerektiği konusunda da son derece yararlı bir metodoloji ile karışlaşıyoruz.

Sayın **Cengiz Anık**’ın her zamanki **iyi** yazılarından birini daha okuyacaksınız bu sayıda. Sadece analitik derinliğinden ileri gelmiyor, Cengiz Hocanın yazısındaki “iyi”lik; taşıdığı hissiyât ve yaydığı zihni heyecanın yanı sıra, tartıştığımız “mesele”ye getirdiği farklı bakış tarzı da okuyacağınız metnin değerini ayrıca arttırıyor.

Sayın **Hüseyin Subhi Erdem** de “paralel dolambaç”ın, bu karanlık dünyanın kuytu ve izbe köşelerine felsefi–sosyolojik tahlillerle yaklaşarak “anlayış”ımızın sınırlarını genişletecek bir yazı kaleme almış.

H. Aliyar Demirci arkadaşımızın, “siyasî ve sivil deprem” olarak sıfatlandığı “15 Temmuz”un ardından önümüze çıkan tabloya ilişkin tesbit ve müşâhedeleri, üzerinde dikkatle durulması ve icraatın başında bulunanlarca ciddiye alınması gereken hususlar ihtiva ediyor.

Murat Beyazyüz'ün yazısı, kelimesi kelimesine daha evvel sevgili **Huzeyfe'**nin *Almila* dergisinde neşredilmişti, hem de 2009 yılında. İçerisinde ne **Gülen'**in ismi geçiyor, ne de cemaatinin. **Beyazyüz'**ün anlattığı "cemaat" bir Yunan cemaati ve onun 25 asır evvelki hikâyesi... **Murat Beyazyüz'**, bu yazının neşrinden sonra maruz kaldığı öfke ve açık "tehdid"i yazısının başında kısaca naklediyor ki, çok ibretlik bir hâdisedir (Tehdid edenin şimdi "kodes"te olduğunu da ben söylemiş olayım.) Hikâyeyi "çalmak" istemem, okuyanların bir kısmı şaşırarak, bir kısmı da belki hayıflanacak. Bu arada **Murat Beyazyüz'**ün, bu yazı vesilesiyle ortaya koyduğu entelektüel ihâta ve târih şuurunu da aşan derin sezgisi her türlü takdir ve tebrikin fevkindedir. Bunu söylemezsem kendisinin hakkını ketmetmiş olurum; zîrâ, bu "piyasa"da hemen herkesin *Zaman* gazetesi, *Abant Platformu* diye yanıp tutuştuğu bir dönemde O'nun gördüklerini görebilmek ve hele hele Antik Yunan'daki neredeyse "ikiz"ini bulabilmek kolay iş değildir; hakikaten gıpta edilecek bir yetenek ve kapasite işidir.

"Dosya"ımızın son sayfalarını **Hakan Yavuz'**ün dergimizin sorularına verdiği cevaplar teşkil ediyor. Sayın **Yavuz'**, **Gülenist** hareketin akademik dünyadaki en önde gelen müte-hassıslarından biridir; doktora tezinin "Cemaat" üzerine olduğu da alâkadar herkesin malûmudur. Kendisi uzun yıllardır akademik çalışmalarına Amerika'da (Utah Üniversitesi) devam ediyor ve "15 Temmuz"u da oradan takib etti; dolayısıyla sonrasındaki gelişmeleri ve Amerikan siyasî-entelektüel-medyatik kamuoyunun tavrını da yakından müşâhede etme fırsatı buldu. Böyle olunca, vâkîânın hariçten ve karşı taraftan nasıl gözüktüğü üstüne söyledikleri bir kat daha ehemmiyet arz ediyor.

Bu sayıda "dosya" hâricinde kalan yazılara yer veremedik; ancak Sayın **Ali Yaşar Sarıbay'**ın, "Amerika'nın demokrasi ile yüzleşmesi"ni son Başkanlık seçimi üzerinden değerlendirdiği yazısı, yayımlanmazsa dolmayacak bir boşluğu doldurması hasebiyle ve aktüel değeri cihetinden kararımızın "istisnâ"sı olmak zorunda idi. Hocamızın eline sağlık.

Tartışma dosyamıza katkıda bulunan değerli ilim ve fikir adamlarımızın hepsine samimiyetle arz-ı şükran ediyoruz; *Türkiye Günlüğü'*nün daha senelerce elden bırakılmayacak nüshalarından birini onların emekleriyle ortaya koyduk.

Önümüzdeki sayılarda da bu meseleye muhtemelen çokça yer vereceğiz, çünkü;

1) **Gülen Cemaati** bu gün için belki "öldü", ama bilmeliyiz ki, ruhu "istikamet"ten çok "kerâmet"e meraklı diğer bütün cemaat ve dergâhlarda ve onların "Gassâl elinde meyyit" olmaya can atan müntesibleri arasında "kol geziyor"!!..

2) **Dürüstçe** çalışıp, ter dökerek kazanıp haysiyetiyle alnı açık, başı dik gezmek, yürümek yerine herhangi bir kanatlı hayvan gibi havalarda uçmanın hayâliyle eteğine yapışacak mürşit arayan bunca miskin'in bulunduğu yerde, "the Cemaat" gider, "another Cemaat" gelir; **Gülen** gider, yerine başka bir soytarı "Mehdi"liğe soyunur!..

3) **Şeyhlerin âlimlerden** daha itibarlı ve sözü geçer olduğu bir memlekette; okuyandan çok "zikir" çekenin, düşünüp soru sorandan çok "râbita" edenin rağbet gördüğü bir cemiyette ne "Cemaat" biter, ne "Mehdi" biter!..

4) **Kâşiflerin, mûcitlerin** nasıl çalıştığını, nasıl yetiştiğini merak etmeyip de "aktâb" ve "agvâs"ın kendilerinden menkûl kerâmet rivâyetlerini ezberlemekle mutmain olan Müslüman semtlerinde keşif de olmaz îcât da; sonunda "zikirmatik"ler bile Çin'den gelir.

5) **Cenab-ı Allah'ın** en büyük nimeti olan akli küçümseyen, "akıl"ı akıl ile iptal etmek"

türünden akıl-mantık çatlatıcı aforizmaları dillerine dolayan bilgisiz demagogların “büyük üstâd” muamelesi gördükleri bir câmiâda daha nice “hoca efendi”lerin çıkacağını fehmedememek sâdece ahmaklık değil, aynı zamanda mes’uliyetsizliktir! Aklı ve düşünmeyi küçümsemek yahut çarpıtmak, İlâhî Kelâm’ın biteviye “Akletmez misiniz, düşünmez misiniz” hitabı ile muhatap aldığı insanoğluna ve illâ da o “Kelâm”a elçilik eden Peygamber’in ümmetine yakışmaz, yakışmamalıdır!

Kısacası, “tehlike” şimdilik geçmiştir, fakat bitmemiştir; zîrâ, tıbbî mecazlarla anlatırsak “hastalığın” mikrobonu dışarıdan almadık, bünyemizdeki zaafın eseri bu illet. “Bağışıklık sistemi”mizin zayıflığından ötürü toplumsal dokumuzun uykudaki “habîs” hücreleri harekete geçti, gittikçe daha büyük bir hızla çoğaldı ve bir an geldi ki, kontrolden çıktı; “15 Temmuz” budur! Bu arada “bağışıklık mekanizmaları”nı kendi elimizle zayıflattığımızı, “habîs” hücreleri sürekli “besleyerek”, “ne istedilerse vererek” kudurttuğumuzu da unutmayalım ki, uykudaki öbür “hücre”leri de “glikoz”la besleme gafletine bir daha düşmeyelim (Habis hücrelerin en sevdiği şey glikozdur; glikozu emdikçe daha hızlı çoğalırlar, çoğaldıkça daha çok glikoza ihtiyaç duyarlar; inanmayan Otto H. Warburg’un “glikogenesis” teorisine baksın.).

Şu an verilen mücâdele olsa olsa “radyoterapi” ve yahut “kemoterapi” hükmündedir ve aslâ kalıcı bir iyileşme sağlamaz; çünkü, hastalığın “netice”lerini yok etmeye dönüktür, “sebeplerini ortadan kaldırmaya değil. “Bünye”mizin bağışıklık sistemini ciddi biçimde onarmak ve tahkim etmek zorundayız; aksi takdirde güçsüzlüğü sebebiyle **şimdilik** uysal, ama tabiaten habîs hücrelerin **güçlenince** uyanıp çıldırmalarına nasıl mâni olacağız?

Bu “mesele” karşısındaki tavır ve bakış açımız, sâdece darbe ve kalkışmaları önleme yahut demokrasiyi koruma kaygısı ile de sınırlı kalmaz, kalmamalıdır. Bu “mesele” bizim medeniyet iddiâmızın “ontolojik” temeli ile alâkalıdır. Hâlâ kaldıysa öyle bir azmimiz, yeni ve yeniden medenî bir hamleye girişebilmemizin de “olmazsa olmaz” şartlarının en başındadır ve her şeyden evvel bir hayli çetrefil, meşakkatli ve uzun bir tefekkür ve “tecdîd” vâdisinde sabır, tahammül ve ısrarla yürümeyi gerektirir. O kadar ki, en az birkaç neslin ömrüne ancak sığabilecek devâsâ bir “mesâî” demektir bu. Buna rağmen başarabilirsek “zafer”e çok erken ulaşmış sayılabiliriz. Kimi eski Mısır’dan, eski Yunan’dan, kimi eski İran ve İlkçağ Mezopotamya’sının bâtil düşüncelerinden arta kalıp itikâdî ve amelî dünyamıza, zihniyet âlemimizin derin katlarına sirâyet ve nüfuz etmiş bin küsur senelik bid’at ve hurâfelerin temizlenmesi, ayıklanması; “Kelâmullah” ile hiçbir alâkası olmayan bu tarihî-kültürel cürûftan Müslüman zihinlerin kurtarılması, İslâm târihinin –Efendimizin mücâdelesini hariç– belki de en büyük işidir. Çok şükür ki, **Kur’an-ı Azîmüşşân** bozulmamış olarak bu güne kadar geldi; ne mutlu ki, **Efendimiz**’in mübârek hayatı ve sahih sünnetini nakleden doğru kaynaklar da var elimizin altında ve ne iyi ki, Hz. Ali’nin nasîhâtleri var; Ebû Hanife ve İmam-ı Mâturidî gibi öncekilerin ışığını dosdoğru yansıtan parlak “ayna”larımız mevcut... Ümidvâr olmak için bütün bunların yetip de artması gerekmez mi?! Allah gafur-ür’rahîm ve kerîmdir.

128. Sayıda tekrar görüşmek üzere, bâkî selâm ve muhabbetle...

Mustafa Çalık